

ЙӨЗ ЗӘ БЕР ХӘЗИС

Бисмилләһир-рахмәнир-рахим!

Аллаһы Тәғәлә үзенәң изге китабында пәйғәмбәребез Мөхәммәт Мостафа саллаллаһу гәләйһи үә сәлләм хакында: ”Әй, пәйғәмбәр! Без һине шаһит һәм һөйөнсөләүсе, һәм өгөтләүсе — искәртеүсе итеп ебәрзек. Уның рөхсәте менән Аллаға өндәүсе итеп, һәм нурландырыусы, яктыртыусы итеп!”

Киәмәт көнөнә кәзәр бөтөн кешелек донъяһына рәхмәт һәм күркәм әхлак үә тәрбиәнең өлгөһө итеп ебәрелгән пәйғәмбәребезнең хәзис шәрифтәренә ун дүрт быуаттан артык вақыт үтһә лә, уның рухи киммәте, фәлсәфәүи тәрәнлеге, тәрбиәүи дәрәжәһе, ғилми кинлеге һис кәмемәй, бәлки, замандар үтеп, быуындар алмашыныу, ғилем алға китеү менән хакики киммәте арткандан-арта бара.

Ислам динен үз ихтыяры менән кабул иткән вақыттан бирле халкыбыз зур ихтирам менән пәйғәмбәребезнең хәзистәрен өйрәнгән һәм хәзис китаптары һәр өйзөң китап кәштәһендә хөрмәтле урын алған. Пәйғәмбәребез үзенәң хәзис шәрифендә, ”Шиғырза сихри көс бар” тип, шиғыри әсәрҙән кешеләргә бөйөк рухи тәьсире хакында әйткән. Йөз зә бер хәзистең оло шағирыбыз Рауил Бикбаев яһаған башкорт телендәге шиғыри тәржемәләре халкыбыздың рухи тормошонда баһалап бөткөһөз киммәтле кулланма буласак.

Изге мөгжизә булған хәзис шәриф һәр вақыт изгелеккә, гүзәл әхлак үә тәрбиәгә, милләт-ара татыулыкка, күркәм кешелек мөнәсәбәттәренә, илде, телде, милләтте, иманды, ватанды һөйөүгә, ғилемгә үә мәғрифәткә беззе мәңге әйзәйәсәк һәм илаһи нур булып якты юл күрһәтәсәк.

Бөйөк мәғрифәт шишмәһе булған хәзис шәрифтең ғилеменән бер тамсы булһа ла һуғарылыу һәр беребезгә насип булһын.

*Башкортостан мосолмандары Диниә назараты рәйесе,
мөфтөй Нурмөхәмәт хәзрәт Ниғмәтуллин.*

Өсөнсө китап

Кеше булгас, булһын күркәм,
Күркәмлек сифаты — дүртәү.
Әммә тағы дүрт сифат бар,
Улары — күркәмдән күркәм.

Ирзең оялсан булыуы
Матур сифат, күркәм бигерәк.
Катын-кызза оялсанлык —
Быныһы тағы күркәмерәк.

Ғәзеллек — ул матур сифат,
Һәр кемгә лә килешә бигерәк.
Батша-әмир ғәзел булһа,
Быныһы тағы күркәмерәк.

Тәүбә итә белеүзәре
Қарттар өсөн күркәм бигерәк.
Йәштәр тәүбә итә икән —
Быныһы тағы күркәмерәк.

Байзар йомарт була икән,
Бик мәслихәт, күркәм бигерәк.
Фәкирзәрзең йомартлығы —
Быныһы тағы күркәмерәк.

Йәшәһәң дә бер тау кыуышында,
Дөм караңғы бер таш калыпта,
Таш калыпта яңғыз калып та,
Хатта шунда низәр эшләгәненә
Ишетелмәй калмаҫ халыкка.

Кем дә кем карун, һаран,
Эштәре уның харам,
Исламды итә харап.

Холкоғоззо насар якка
Бора торған комһозлоктан,
Ояһын зауык юк ергә
Кора торған комһозлоктан
Тыйылығыз, тыйылығыз,
Тик Аллахка һыйылығыз.

Түрө сауза итһе халкы араһында,
Хыянатсы итеп уға караһындар.

Батша бүләк алһа,
Харам эш кылыр.
Казый ришүәт алһа,
Хас кафыр булыр.

Көрөшөп еңгән батырзың
Өлөшөнә дан төшөр.
Батырзарзың да батыры —
Асыуын еңгән кеше.

Килгәндә нык асыуығыз,
Хәйерле өндәшмәүегез,
Ауызығыззы асмауығыз.

Күркәм холок, зирәк ақыл, тыйнак кылык
Хазинаның иң зурыһы барыбер.
Кәзерзәрен белгәндәргә ошо байлык
Биш намазға, уразаға бәрәбәр.

Эй, өммәтем, бер көн
Баһкандай ерзе төн
Илгә фетнә тулыр.
Иртән мөһмин булған
Кисен кафыр булыр,
Динен малға һатыр,
Язык эштәр кылыр.

Сәхрәлә ел искән һайын
Кош мамығы елберзәй.
Күңел шул мамык шикелле —
Тын тора белмәй бер зә.

Арабызза йәнһез әйбер һымак
Тоғро була алған бик һирәктер.
Йәнле бәндәләргә карағанда
Йәнһез әйбер итәгәтләректәр.

Иң хак һүззе шағир Ләбиб
Шулай тип ярып һалған:
”Тик Аллах хак! Калғандары
Ялған, барыһы ялған!”

Биш кат намаз — ул эргәндә
Таза йылға аккан һымақ,
Шул саф һыуза биш кат койоноп,
Биш сафланып сыккан һымақ.

Бер-беренен хөрмәт иткән
Мосолмандар бер тән ише.
Бөгә тәнең ауырткандай
Һызлағанда тик бер тешең.

Буш килгән мал байлык түгел,
Тик бер айлыктыр.
Күңелендәге хазина
Бөтмәс байлыктыр.

Хәләл малын кем кәзерләп тотор,
Ярлылык та шуны урап үтер.

Эй һин әзәм балаһы,
Ниндәй хәлгә калаһың?!

Етерлек мөлкәтең барза
Нәфсең тыя белмәйһең.
Азынан кәнәғәтләне,
Күбенән туя белмәйһең.

Язаһы килер ялғандың,
Сиге булыр хәйләнең.
Урлап йыйған донъяның бер
Асты-өскә әйләнер.

Тәнең — таза, күңелең — тыныс,
Ашың хәләл булғанда,
Тормошондоң кото артыр
Шөкәрана кылғанда.

Сазаканды башта үзең бир,
Шунан — ғаиләң, бала-сағаларға.
Ғаиләндән арта — туғандарға,
Туғандарзан арта — башкаларға.

Енәйәт эш йәшеренә икән,
Гонаһ енәйәтсегә ни бары.
Беленеп тә, гонаһ язаһыз калһа,
Бар халыкка тейер зарары.

Ир булып кейенгән катын,
Катын булып кейенгән ир
Алыр Аллаһтың ләғнәтен,
Ундайзарзан ерәнер ер.

Кауышһа ике ир заты,
Кауышһа катын вә катын,
Алыр Аллаһтың ләғнәтен.

Дуһынды шашып яратма!
Берәй көн, асыуың сығып,
Дуһлыктың бөтөүе бар.

Дошманға нык нәфрәтләнмә!
Берәй көн ошо дошмандың
Дуһ булып китеүе бар.

Ике — берзән, өс — икенән,
Дүрт өстән хәйерлерәк.
Шулай булғас, өммәтемә
Тупланыу, артыу кәрәк.

Өммәтен оноткандарзы,
Тоғро юлдан сыккандарзы
Аллаһы тәғәлә хупламаһ,
Яңынан бергә тупламаһ.

Талак — хәләл. Әммә Аллаһ
Уға бик тә асылуы.
Онотма, мөһмин, шуны.

Килер шундай бер заман:
Дин тотоуза сабырзар
Кулдарында утлы күмер
Тоткан хәлдә калырзар.

Якты донъяларзан хис тә
Төңөлә күрмә, ваз кисмә.

Катынға кол булган ирзән
Меҗкенерәк кем бар ерзә?

Ни һөйөклә хинең үз күңелең,
Һөйөклә ит шуны йорт-илең.

Кәңәшем һезгә:
Һукмағыз йөзгә.

Етемдәргә кайза хөрмәт тейер,
Шундай йортто Аллаһ үзе һөйөр.

Барыһын афәт емерә,
Дингә афәт — яуыз түрә.

Һин кыйырһыткан йән
Кафыр булғанда ла,
Доғаһынан һаклан —
Пәрзә юк доғаға.

Береһе икенсеһен үлтерергә
Кылыс тотһа ике мосолман,
Үлтергәнәнә лә, үлгәнгә лә
Йәһәннәмдән юктыр котолмак.

Тоғролок
Мал-ризык өстәр,
Хыянат
Фәкирлек көсәр.

Якшылык искермэй,
Гөнаһ онотолмай.
Аллаһ тыумай-үлмэй,
Нык иман онталмай.

Хәләл ризык өсөн тирзәр түгеп,
Арып-талып йоклап киткәндәр! —
Бер гөнаһһыз үтер был төнөгөз,
Кабул булып һеззәң көткәндәр.

Муллыкта йәшәгәнәңдә
Һин Аллаһка табын.
Һин тарлыкка калғаныңда
Аллаһ үзе таныр.

Нәсел-шәжәрәне онотмағыз,
Кәрзәштәргә йышырак барығыз,
Хәлен белеп, күзенә карағыз.

Йөрөшкәндә туған алыс түгел,
Алыс булғанда ла арағыз.
Йөрөшмәгән туған яқын түгел,
Яқын булғанда ла арағыз.

Яңылыш эшләһәң насарлык,
Кыла һал һин якшы бер кылык.
Һызылып ташланыр яманлык,
Күңеләң нур бөркөр якшылык.

Алланы асыуландырып,
Кыуандыраң батшаны,
Юлдан языр баштарың.

Батшаларзың тупһаһында
Кемдәр тапана —
Күңелә аза шуларзың,
Намысы таплана.

Байзарға һирәк керегез,
Аллаһ һезгә ниғмәт биргән,
Шуның кәзәрен белегез.

Изгелегеңә һөйөнһән,
Яманлығыңа көйөнһән,
Тимәк, һин — ысын мөһминһең.

Әзәм балаһының тирәһендә
Тукһан туғыз үлем әйләнә.
Әгәр шулар хаталана икән,
Озон картлык насип бәндәгә.

Кемдәр донъялығы өсөн
Әхирәттән ваз кисмәгән,
Кемдәр әхирәте өсөн
Донъялыктан ваз кисмәгән,
Кемдәр ил-халык өстөнә
Бәлә, йөк булып төшмәгән,
Бына шулар арағызга
Иң хәйерле, саф кешеләр.

Кем ярата кешеләрзең зарығып
Каршыһында баһып тороуын,
Кеше намысын йырткан ул түрәнең
Тик тамукта булып урыны.

Йә етәксе икән, йә хөкөмдар —
Унан ярзам өмөт иткәндәрзең,
Көнө уға калған мохтаждарзың,
Меһкенлектә яфа сиккәндәрзең
Ярзам һорап килгән юлын кыйһа,
Ишеген шартлатып ябып куйһа,
Аллаһы тәғәлә шул түрәнең
Онотормо наһак эштәрен?
Уның мохтажлығы каршыһында
Ябып куйыр күк ишектәрен.

Илде башлык түбән куйһа үзенән,
Ғәзел булмаһа эш менән, һүз менән,
Аллаһ уны утка ташлар йөзтүбән.

Ризыктың иң яманы —
Алыу етемдәр малын.

Якшылыкка өйрөтөүсө җалим
Үзен-үзе онота. Бөгө җәме
Халкы хақындагы җәмдер ул.
Тирә-якка балкып, нур таратып,
Янып бөтөп барған шәмдер ул.

Мактаулы эш, сауаплы эш
Кешеләргә биреү хәйер.
Хәйерзән дә хәйерлерәк
Бирәсәккә биргән әйбер.

Эй бәндәнең сама белмәс җуж корһағы!
Кеше тултырган һауыттар араһында
Был һауыттан комһозорак ни бар тағы?

Ашағанда карынын кеше өскә бүлһен:
Бер өлөшө булһын уның ашамлыкка,
Икенсәһе булһын уның әсемлеккә,
Өсөнсөһө һулыш алыр өсөн булһын.

Етеш тормоштарза үсеп,
Татлы ризыктар ейеп тә,
Якшы аттарға атланып,
Затлы кейемдәр кейеп тә,
Маһайбузан узмаһалар,
Мактанһалар көн дә, төн дә,
Был кешеләр иң насары,
Иң яманы өммәтемдә.

Берәй йәндең яралыуын
Тәкдир иткән икән Аллаһ,
Яралмайса ул йән калмаҗ.

Иртәгә ни хәлдәр булырын,
Был карындан кемдең тыуырын,
Һуңғы сәғәт кәсан килерен,
Кем үзенә кәсан үлерен,
Кәсан ғына ямғыр яуырын
Яраббизан башка кем белә?
Ни язылһа ана карынында,
Бәндә күрер шуның барыһын да.

Кыз найлаһаң, әсәһен күр,
Күзең төшһә насар кызға,
Әсәһе бик якшы икән,
Өйлән кызға, озақ һузма.

Күзең төшһә якшы кызға,
Тик әсәһе булһа насар,
Алма кыззы, ул барыбер
Әсәһенең юлына баһыр.

Бер туктауһыз дошманлашыу —
Баштан ашыр гәһәһ өсөн.
Әрләшһәгез һез үз-ара,
Иң озағы булһын өс көн.

Атта барған
Йәйәүлегә сәләм бирһен.
Атлап барған
Ултырғанға сәләм бирһен.
Азсылык
Күпселеккә сәләм бирһен.

Сәләм кайтарғанға
Сауаптыр, зурлыктыр.
Сәләм кайтармағанға
Сауап юк, хурлыктыр.

Эш башына ул куйылды,
Эш хактары бик мул булды.
Ә ул өстәп низер ала,
Үзенә үзе бығау һала.

Янда — козок. Тик кем белер
Әлһерәгән эттең хәлен?
Туктап калды азғын катын,
Ситегенә бәйләп шәлен,
Козоктан ул һыу алды ла
Һуғарзы шул байғош этте.
Эт һуғарыу хатта сауап!
Азғын катындың гонаһын
Аллаһ шул сак ғәфү итте.

Имандың кейеме — тәкүәлек,
Иманға оялыу килешер.
Шәрифәт — имандың байлығы,
Изге эш — имандың емеше.

Әгәр берәү һүз һөйләүзе
Итә икән үз гәмәле,
Ебәрмәс ул һүз кәзерен,
Һөйләр белеп урынын, мәлен.

Кабул итеренә шик юк өс төр доғаның;
Атаһының балаһына доға кылғанын,
Мосафирзың алыс юлда доға кылғанын,
Рәнийетелгән кешеләрзең доға кылғанын.

Йортондағы изге Көръян
Күңеленде лә нурлаһын.
Мәсетең күркәм булғанда
Рухың емерек булмаһын.

Сазакалыр һәр изгелек,
Ил тип йәшә һин иң элек.
Яман эш эшләүзән һаклан,
Үз-үзеңә шул сазакаң.

Намыс кушкан бар эштәрзе эшләр өсөн
Етерлектер Аллаһ һиңә биргән көсөн.
Аллаһ үзе мөһөрләгән бар сифатты,
Хуп күрмәгән тик ялған һәм хыянатты.

Һәр халәттә, һүззә, эштә
Тоғро юлдан ситкә төшмә.
Ожмах — күп ишекле йорттор,
Бер ишеге — тоғролоктор.

Һакланығыз алдашыузан,
Ялған эшкә катнашыузан.
Капкалары күп тамуктың,
Бер капкаһы — алдау, мутлык.

Һәр халықты өс бәләгә дусар иткән:
Яман уйға, шомланыуға, көнсөллөккә.

Сығыр юл бар, кулығыззы каушырмағыз,
Яман уйзы һис тормошка ашырмағыз.
Көнләшһәгез, кайнатмағыз канығыззы,
Шомланһағыз, кыуалағыз шомоғоззо.

Гөнаһы юк өс ялғандың:
Дошманды һуғышта алда,
Яу ялғанға королғанда,
Язык булмаҫ, катыныңды
Һинән ризамын, тип алда.

Ике кешенең араһын
Төзәткәндә, көйләгәндә
Һүзең булыр изгелекле,
Хатта ялған һөйләгәндә.

Кемдең холко насар — үзен
Ғазапка һалыр.
Кемдең борсолуозары күп —
Ауырыуға тарыр.
Кем туктау белмәй ызғыша —
Шул егетлеген юғалтыр,
Абруйһыз калыр.

Йомартлык ул ожмах ағасылыр,
Ботактары ергә һалынып тора.
Ошо ботактарға кем тотона,
Шуны илтә йәннәткә туп-тура.

Һаранлык ул тамук ағасылыр,
Ботактары ергә һалынып тора.
Ошо ботактарға кем тотона,
Шуны илтә йәһәннәмгә тура.

Кыуаныска тулһа күңелен
Һин якшы эш эшләгәндә,
Бошондорһа хаталарың,
Һин — иманлы тоғро бәндә.

Утка оскан күбэләктәр өйөрөн
Уттан кыуған кеше шикелле,
Курсалайым һеззе, ә һез һаман
Касаһығыз минән һәләкәткә,
Аңлауығыз быны икеле.

Әле эшкә әйләнмәһә,
Әйтмәһә теле,
Бәндәнең насар уйзары
Ғәфү ителер.

Бәхетһезлеккә сәбәптер
Ошо өс хәл:
Якшылык эшләһән, рәхмәтен әйтмәгән,
Насарлык эшләһән, һис ғәфү итмәгән
Етәкселер беренсәһе;
Изгелек күрһә, ергә күмгән,
Яманлык күрһә, донъяға сәскән
Күршелер икенсәһе;
Янында сакта ирен рәһнеткән,
Янда ире юкта хыянат иткән
Катындыр өсөнсөһә.

Ялған телле, ике һүзле,
Ике йөзлә булһа бәндә,
Ике яктан ике ялкын
Ялмар уны йәһәннәмдә.

Күнелендә кем йөрөтә
Тузан хәтле тәкәбберлек,
Ахыры заман еткәс, тапмаҫ
Юлды ожмахка үтерлек.

Тупаҫлығы аркаһында
Уны урап үтһәләр,
Шул кешенән насары юк,
Һәмһөзлөк итер һәләк.

Накланһаң да һин бик нык,
Язмышыңдан уҙмыш юк.

Озон ғүмер дөрөҫ йәшәп,
Күрөп күп рәхмәт, сауаптар,
Васыятын хата язһа,
Вариһтары рәһһеп калһа,
Көтөр уны күп ғазаптар.

Белеменде тотма бикләп,
Туғаныңа өйрәт ғилем.
Сазаканың иң яҡшыһы —
Өләшөү иманлы белем.

Кемдең кылығы килешле,
Шуның иманлы эше.
Буш һүзәрзән касқан кеше
Камиллыкка ирешер.

Балға кем һуң әрем кушыр?
Бал шикелле саф иманға
Яуызлык әрем ише.

Әйтте Рәсүл: ”Кемдең килә бик белгеһе
Донъя менән эхирәттең айырмаһын,
Йылғаға ул бер бармағын манып алһын.
Шул бармакта тороп калһа ни саклы һыу,
Был донъяла йәшәүендең асылы шул.

Ләғһәт, әрләү,
Хаяһыз һүз, мәсхәрәләү —
Мөһмин өсөн һисек мөмкин
Бындай хәлдәр?

Өсәүләшөп озатыуһы ерзән кешене
Ғаиләһелер, мөлкәтелер, кылған эшелер.
Ғаиләһе, мал-мөлкәте тороп калһасак,
Кылған эштәр азақкаһа озатып барһасак.

Рәсүлде уратып ултырып,
Тыңлайзар мөридтәр уй-фөкер.
Ишеккә Мөхәммәт караны,
Күренде мәсеттә бер фәкир.

Мосолман йолаһы буйынса
Ултырзы буш ергә — өлөшө.
Кем белгән, янында бай икән,
Кыстырып еләне салғыйын,
Куйзы бай ситкәрәк шылышып.

Күрзе лә, пәйғәмбәр һораны:
— Ярлылык һиңә был фәкирзән
Йәбешер тип әллә курктыңмы?
— Юк, Рәсүл, ундай уй юк бер зә!

— Малыңдың әллә бер өлөшө
Күсер тип курктыңмы фәкиргә?
Бай әйтә пәйғәмбәр һүзенә:
— Юк, Рәсүл, ундай уй юк бер зә!

— Был күршең кағылһа, кейемен
Бысрар тип курктыңмы әллә һин?
Ишетелә әйткәнә был байзың:
— Юк, тимен, эй Рәсүл, билләһи!

— Әләһән, һиңә һуң янтайзың
Сиркәнәп, рәһнетәп күршенде?
— Гөһәһлы эш кылдым,
Хозайым
Кисерһен был гөһәһ эшемде!

Булған бар малымдың яртыһын
Алһынсы был мөһмин туғаным.
Ә фәкир яуаплай:
— Алмайым.
— Ниңә? — тип пәйғәмбәр һораны.

— Куркамын, байлыктан маһайып,
Канһыз бер тәкәббер булыузан.
Туғаным мөһмингә карата
Был байзай гөһәһ эш кылыузан.

Мөхәммәттең асыуы каты булған
Эскелеккә — яман сир — бәләгә.
Хәмер-шараптарға кулы тейгән
Ошо ун кешене кәһәрләгән:

- 1) кешеләргә шарап эшләүсене;
- 2) үзе эшләп, үзе эсеүсене;
- 3) үзе һатып алып эсеүсене;
- 4) башкаларға койоп биреүсене;
- 5) хәмер-шарап ташып йөрөүсене;
- 6) шул шарапты кабул кылуысыны;
- 7) һатыуысыны;
- 8) алыуысыны;
- 9) аракыны бүләк итеүсене;
- 10) хәмер һатып, ашап-туйуысыны.

Изгелек — йән тыныслығы,
Яманлыктан йәнең сығыр.

Кешенең үз кулы менән
Башкарған хәләл эше —
Һәр кемгә иң изге кәсеп,
Гүмерлеккә килешер.

Боронго пәйғәмбәрзәрзе
Белгән бары үз халкы.
Мине бөтә халыктарға
Ебәрзе Аллаһ хакы.

Йән азығын, акыл емешен
Ризык иткән
Максатына мотлак ирешер.

Хак иманды яклап, күпме шәһит
Аллаһ юлдарында корбан булған.
Ғалимдарзың язған караларын
Шәһит кандарына тиңдәш кылған.

Был донъяла кемде кем яраткан,
Шулар менән булыр әхирәттә.

Кем тартып ала көс менән,
Беззеке түгел һис кенә.

Кем хәстәрләй сит-яттарзы,
Күрмәс яза-газаптарзы.

Берәү әйелеп эзлөгәндә
Өҫтәлдән төшкән валсыкты,
Ярлыкаузар килеп тапты.

Был донъяла бер ни еңеләймәс,
Еңеләйтмәһәң әгәр, әй Тәңрем.
Һин теләһәң, ауыр кайғыны ла
Бәндәләрең еңел күтәрер.

Таң аткан икән,
Узған кисте уйлаузан ни файза?
Кис еткән икән,
Узған таңды уйлаузан ни файза?

Ил өсөн файзаһыз ғилемдән
Баш тарттым, я раббым,
Рухымды күтәрмәс хезмәттән
Баш тарттым, я раббым,
Раббымдан куркмаған йөрәктән
Баш тарттым, я раббым,
Һин, раббым, ишетмәс доғанан
Баш тарттым, я раббым!

Йәнем йәннәт күрһен, тигән кеше
Хужа булһын ике ағзаһына:
Бер ағзаһы — теше араһында,
Икенсене — бото араһында.

Теленде тый, теленде тый,
Телендән тик якшы һүз кой.

Якынырак кылыр Аллах
Ике иптәштән иң шәпте,
Иптәшенә якшылыкты
Күберәк кылган иптәште.

”Иртәгә лә өлгөрөрмөн,
Бөгөнгә тороп торор!” —
Шулай тип ултырган азак
Төп башына ултырыр.

Был тормошта без бит кунак кына,
Тормош өсөн мәсет — төп йорттор.
Йөрәгенде мәрхәмәткә өйрәт,
Һуғар уны кайнар йәшең менән,
Ут-һағышка сорнап сыныктыр.

Бәндәләр талап иткәнсә
Үтәлһә дөгүә-теләк,
Бер нәмә лә қалмақ ине
Ил-милләт мөлкәтенән.

Дуслык мираҫ булып һиңә күсә,
Ә нәфрәтте мираҫ итеп алаһың.

Ашка шөкөр иткән тук кеше
Ураза тоткан менән бер ише.

Аллаһ каршыһында эзәми зат
Үз абруйын асықлаузан алда
Белһен шуны: үзенә күңелендә
Ниндәй урын алып тора Аллах?

Кешеләрзе арбап алһын малың түгел,
Көләс йөзөң, күркәм холқоң, ихлас күңеләң.

Ислам — күз күремендә,
Иман — күңел түрендә.

Хәзис шәрифтәр менән таныша башлай алыуым язмышымдағы иң қыуаныслы вақиғаларзан ул. Әгәр ошо бәхеткә насип итмәһә, был якты донъяларза ниндәй рухи хазинанан мәхрүм хәлдә йәшәгән булыр инем. Аллаға шөкөр, гүмер юлым был акылы фекерзәр, изге кәңәштәр, иң кешелекле теләктәр донъяһын урап үтмәне. Яңы быуат, яңы мең йыллык миңә өсөн бөйөк хәзистәр менән башланды. Киләсәктә лә, зинһар, уларзан айырмаһын.

Хәзис шәрифтәрзәң бына тағы ла бер тупланмаһын миңә туған телемдә шиғри юлдарға һалырға насип булды. Бөгөнгө катмарлы һәм аяуһыз дәүәрзә төрлө яманлыктар кешене уның сабий сағынан ук аңдып торғанда, ергә тик якшы эштәр өсөн яратылған әзәм балаларының күңелен күпме алдаткыс әүрәткестәр нисек тә аззырырға тип шашынғанда, бөйөк ислам нуры, пәйғәмбәребеззәң изге кәңәштәре безгә юлыбызза көс һәм ышаныс өстәһен, иманыбыззы нығытһын ине. Хәзержә һәм киләсәктәге ауыр һынаузарзы диндәштәребез һәм милләтәштәребез, бер-беребезгә таяныс булып, бергә ихлас тупланып, тоғролок һәм намыс менән үтергә, мөкәддәс максаттарыбызға етергә язһын ине.

*Рауил БИКБАЕВ,
Башкортостандың халық шағиры*

